

L'art per superar el dol

El raper repassa la seva experiència de l'art com a refugi en un article d'opinió

Lildami | Marta Mas

Darrere el Damià que deixo veure hi ha la cara B d'un noi introvertit, esquerp, fred... Des que tinc consciència, no recordo haver tingut cap altra manera d'aïllar-me de l'entorn que no fos l'art. De petit ja em refugiava dels problemes entre llapis i papers. Als 7 anys vaig començar a dibuixar escenes de sèries d'animació dels anys noranta. Alhora que desenvolupava el meu ?jo artístic' i m'endinsava en històries alienes, canalitzava les meves emocions a través de la tinta, els DIN A4 i els colors de punta de doble color. Sobretot quan estava trist. En la ingènua pena d'un nen petit m'agradava imaginar mons en els quals podia evaporar-me i ser una mica més lliure.

Un temps després, vora els 14 anys, vaig descobrir que podia traslladar aquest procés terapèutic a qualsevol afició i així ho vaig fer amb la música. Des del meu inici en aquesta disciplina vaig decidir que les melodies, la rima i els beats serien el calaix on guardar les meves inseguretats. Així ho feia a l'hora del pati amb els meus col·legues, que, com a bons *ninety kids*, dúiem gorres del revés, bermudes tres talles més grans del que ens pertocava i cert acne que ens afeblia el posat de rebels.

Però la maduresa em va portar a transformar les paraules en una eina de consum que fes sentir l'oient acompanyat. Perquè, de la mateixa manera que jo m'hi he sentit per les lletres dels meus referents, ara vull que el que explico a través de cançons -una ruptura, un diumenge a la platja o un pensament transcendental- serveixi de punt gravitatiu per als que m'escolten.

Així doncs, tal com he pogut fer com a consumidor, vull que el meu públic senti realment la veritat de les meves lletres, des que dic ?Fill de puta, tu també moriràs' fins que crido que

'Aquesta vida em senta espectacular', i trobi en la meva obra un vehicle d'evasió i inspiració per crear el propi discurs.

És per això que defenso fermament que mai no parlaré del que no he viscut. No faré apologia del consum de drogues, ni cantaré sobre la possessió d'armes o rimaré al voltant de la 'vida de carrer'. Parlaré del que he viscut i del que vull parlar. De com m'agrada que em rasquin l'esquena fins a quedar-me adormit, que *Plats bruts* hauria de ser patrimoni de la humanitat, que m'encantaria viatjar a l'espai i que abraço el Martí i la Mariona després de cada concert.

El rap, el trap, la música urbana ?i qualsevol dels infinits eufemismes que es fan servir per parlar de l'estil que fem? no són més que un altre vehicle d'expressió. El fet que fins ara s'hagin relacionat amb temàtiques que generen controvèrsia no vol dir que no hi hagi també missatges optimistes i contingut de qualitat. És a les nostres mans, les de les generacions que pugem amb valors positius i potència, canviar el paradigma d'aquests gèneres musicals i demostrar que també sabem parlar d'amor, de proximitat, de ficció, de costumisme, d'ideals, d'utopies, de realitats doloroses? Però, sobretot, del que realment ens passa, del que sentim i del que ens fa sentir vius.

Així que tu, sí, tu que estàs llegint l'article de l'*Enderrock*, agafa una llibreta, obre el bloc de notes del teu telèfon, crea un nou document de Google Drive i escup allà tot el que penses, tal com raja, sense cap mena de filtre. Llegeix-ho. Rellegeix-ho. I torna-ho a llegir. Troba-hi la forma i el context. Busca el teu vehicle i fes-ho viatjar de dins cap enfora fins que trobis algú que et digui: "Ei, gràcies per compartir-ho i fer-me sentir menys sol". Hi ha gent que també es troba amb el mateix que et passa a tu.